

VANESSA CARNEVALE

TOSCANA
SUVI

KAS TÕELINE ARMASTUS PÄÄSTAB VÕI HOOPIS
MURRAB TA?

Originaali tiitel:
Vanessa Carnevale
Her Tuscan Summer
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, firmad, organisatsioonid, kohanimed ja sündmused – välja arvatud üldkasutatavad – on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel ning igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Vanessa Carnevale, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E06429423
ISBN 978-9949-87-103-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Per gli amori della mia vita, Fabio, Christian ja Alessia

ESIMENE PEATÜKK

Kohvrite rattad libisevad üle vahatatud põranda ja mina istun, süli täis pliiatsite teritamiseist tekkinud puru ning uppumas käkerdatud paberikeradesse, millel on jooned, millega ma polnud rahul. Mõtlen, kas mul õnnestub veel üldse kunagi seda teha.

Püüan inspiratsiooni saamiseks keskenduda asjadele, millele ma peaksin Itaaliasse reisisid mõtlema: küpsete tomatite maitsele, rahvast täis väljakutele ja tänavakunstnikele. Kunstimuseumidele, tuhmuvatele freskodele, restaureerimist nõudvatele pudenevatele müüridele ja äsja valmistatud espresso turgutavale aroomile. Mõtlen mitmesugustele viisidele, kuidas seda kõike paberile kanda, aga tulutult. Vähemalt mitte nii, nagu seda oleks vaja teha.

Ma tõmbun pingesse. Pliiatsi süsi murdub. Ja siis kuulen oma nime.

„Mia Moretti, viimane kutse lennule seitse üks seitse. Palun minge väravasse number kaksikümmend kuus.“

Kõik selle reisiga seotud kahtlused haihtuvad, pistan pliiatsi hammaste vahele, vinnan seljakoti õlale ja haaran joonistusploki. Seisatan hetkeks väljuvate lendude tabloos ees ja tõstan pilgu

vilkuvatele tähtedele ja numbritele ning mõtlen, et Itaalias peaks elu olema magusam.

Jõuan hingetuna väravasse. „Ega ma liiga hiljaks jäänud?“ küsin pardakaarti lennujaama töötajale andes.

Naise veripunased huuled naeratavad närviliselt, kui ta tõmbab mu vabadusse viiva kaardi masina alt läbi. „Jõudsite täpselt õigel ajal. Meeldivat lendu, preili Moretti.“

Jaapanlasest ärimehe ja rahutu lapsega naise vahele pressituna loen läbi seitsekümmend lehekülge Toscana reisijuhist, liiga palju lehekülgi oma itaalia-inglise keele sõnastikust ja esimesed peatükid enesebiraamatust, mis räägib sellest, kuidas tänulikkuse läbi õnne leida, mille pistan lõpuks eesoleva istme külge kinnitatud taskusse ja vajun unne.

Kui ma üles ärkan, istub väike tüdruk minu kõrval. Ta võtab mu joonistusploki, vaatab mulle otsa ja naeratab. Võtan pliiatsi ja ulatan lapsele.

„Andke andeks,“ vabandab lapse ema joonistusplokki tütre käest ära näpsates.

„Oh, mul pole selle vastu midagi,“ vastan ma. Keeran lapse ees oleva laua kinnituse lahti ja vaatan, kuidas ta joonistab, kartmata, et teda võidaks selle pärast kritiseerida, mida ta võib paberil näha.

Varem ei valmistanud mulle mingit probleemi tühi paberileht elama panna. Ma võisin ühe silma sulgeda, end avada ja väikseid hetki tabada: rõõmu väljendavat ilmet, peaaegu erkpunase tamme-puu all kõrvitsa ja rubiinide värvi lehevaipa, vihmapiiskade järele igatsevat kuivanud ja pragudega maastikku. Seda kõike võisin ma varem teha.

„Teie kord!“ ütleb laps nüri pliiatsiga mu nina all vehkides. Ta on jõudnud viimase puhta leheni.

Võtan ta käest pliiatsi ja joonistan üsna haleda versiooni tüdrukust, kes istub kohvril, käed põlvedel ja nägu kätele toetatud. Tüdurukule langeb peale valgus, mis püüab tungida läbi puude rohtu kasvanud tee ääres, millel ta istub.

„Ta on kuidagi kurb,“ ütleb tüdruk ja vaatab selgitust oodates mulle otsa.

„Ta otsib valgust,“ ütlen ma.

Tüdruk kibrutab laupa ja itsitab. Naeratan talle tahtmatult. Kaks-teist tundi hiljem maandume Roomas.

Pärast seda, kui tõre ametnik on mu passi templi löönud, õnnestub mul jõuda õigele rongile, mis viib Termini raudteejaama, ja sõita sealt edasi Firenzesse, mille järel vean kohvri platvormilt õue taksopeatusse. Peaksin aadressi nüüdseks juba peast teadma, aga võtan ikkagi teksade taskust kulunud paberilehe.

„Impruneta, via Monteluna neliteist,“ ütlen ma taksojuhile. „Kas teate, kus see asub?“

„Aga muidugi.“ Ta viskab koni maha, kustutab selle kannaga ja vinnab mu kohvri pakiruumi. Ta kannab lühikesi pükse ja nahksandaale ja mina leian, et oma oliivikarva naha ja pruunide vuntsidega näeb ta välja nagu mõni Mario või Giovanni või isegi Giuseppe.

„Esimest korda Itaalias?“ küsib ta tugeva aktsendiga, kui oleme autosse istunud.

„Mhmm, jah, kas see on aru saada?“ küsin ma aknast välja vaadates, sest püüan maastikust endasse ahmida iga viimse kui detaili.

Võtan telefoni ja saadan lühikese sõnumi emale ja isale, kes mu pärast alailma muretsevad, sest võib arvata, et nad on nüüdseks juba murest hullumas. Elu ja tervisega kohal. Kolmkümmend sekundit hiljem ujutatakse mind üle sõnumite ja küsimustega, millele ma vastan: Kõik on hästi. Palun ärge muretsege. Helistan, kui olen kohaliku SIM-kaardi soetanud – ning lülitan telefoni välja.

Taksojuht, kes osutub hoopis Salvatoreks, lülitab raadio mängima. Tunnen ära Dean Martini laulu „Arrivederci Roma“, ent itaalia kõnekeelest ei saa ma aru. Keerame Autostradalt A1 Firenze Impruneta poole ja nüüd näen viitased, millel linna nimi, mida ma

hakkan kutsuma oma koduks nii kaua, kui mul kulub, et end taas leida.

Meie ümber sähvivad erakordse osavusega siia-sinna motorollerid. Itaalia tänavatel valitsev organiseeritud kaos teeb ärevaks, aga samas on seda huvitav jälgida.

„Impruneta. Kohe jõuamegi pärale, *signorina*.“ Salvatore osutab käega.

Nihutan end tagumisel istmel keskele ja kummardun ettepoole, et näha paremini mägedel kasvavaid küpresse, mis on Toscana maastikule nii omased. Möödume terrakota-töökojast, mille seinal on päikeses pleekinud silt tekstiga: Mariucci Terrecotte. Firenze eeslinn, väike mäetipul asuv Impruneta on kuulus sisuliselt üksnes selle poolest, et seal toodetakse kogu riigi parimat terrakotat. Minu tohutule kunstikirele vaatamata ei saa ma öelda, et mind huvitaks savinõud, mis siis, et need ei purune isegi külmakraadides.

Salvatore võtab kitsale ühesuunalisele tänavale keerates kiiruse maha. Siinsete majade rõdud on täis värvikirevaid potililli. Naised riputavad pesu juunikuise keskhommiku päikese kätte ja ma naeratan tahtmatult, kui märkan, et vesi tilgub pahaaimamatale möödujale pähe. Mees tõstab pilgu, ärkab ellu, karjub ja vehib kätega, ent rõdul seisev naine kaitseb end sama ägedalt. Naine haarab ärritatult metallist kastekannu, ajab ühe käe puusa ja valab vee mehele pähe.

Peaväljakule jõudes märkan vanemaealist paari, kes seab järsust mäest üles ronides iga sammu suure hoolega. Mehel on ühe kaenla all saiapäts ja teise käe vangus naise käsi. Kui mees kukub, kukub ka naine. Ohkan pikalt ja naaldun nahkkattega istmele. Mees kannab ruudulist särki ja trakse. Naine avarat lillelist kleiti ja pea ümber rätikut ning ma mõtlen, miks nad on end kohalikku *panificio*'sse lihtsa leivapätsi järele minemiseks nii üles löönud.

Kuigi vastus on mul teada. See on Itaalia. Maa, kus stiil on oluline.

Võtame kiiruse maha, keerame paremale, mustkatteta teele. Salvatore kerib mu akna alla ja ma püüan elevust varjata. „Kas olemegi kohal?“ hüüatan ma aknale lähemale nihkudes.

„Jah, *signorina*,“ vastab Salvatore mulle tahavaatepeeglis otsa vaadates.

Tee viib villa ette, mis maja põhjapoolset külge katva luuderohu tõttu mõjub helekollasena. Mulle jääb silma midagi ühe ülemise korruse akna juures. Rohelised luugid on lahti lükatud, tuues nähtavale naise, kes aknast autole lehvitab. Küllap see on Stella, kelle juures ma elama hakkam. Ta kannab punast kleiti ja kaelas valget salli ning mõjub väga stiilsena.

„*Benvenuta*, Mia! Tere tulemast Firenzesse!“ hüüab ta, kui auto seisma jääb.

Sel ajal, kui mina taksost väljun, kaob ta aknalt. Minut hiljem jookseb ta puidust välisuksest välja ja kallistab mind kõvasti. Ta taandub pisut, et mind mõlemale põsele suudelda. Ma ei tea, kas astuda vasakule või paremale või püsida paigal, aga mulle tundub, et ta pole mu kohmetust märganud. Ta tänab minu eest Salvatoret ja kui ma olen arve tasunud, aitab ta mul kohvri mu uue maja poole vedada.

„Kas see on kõik, mis sa kaasa võtsid?“ küsib ta.

„Jah,“ vastan ma.

Ainult mina, kohver, 2018 eurot ja tohutu koorem nähtamatut pagasit.

„Tere tulemast villa Belladonnasse!“ ütleb ta, andes märku, et ma astuksin kaarjast uksest sisse.

Kui uude kodusse sisenen, kaob mu õlgadest pinge. Stella soe tervitus aitas mul sellest vabaneda. Mu uus korterikaaslane näitab mulle villa alumist korrust ja, võttes arvesse, et me tutvusime interneti vahendusel, olen ma tänulik, et ta paistab igati normaalne. Tutvun mõne hetke villa maalähedaste arhitektuuriliste joontega. Suurde elutuppa paistab palju valgust ja sealt pääseb muljetavaldavale katusega kaetud terrassile. Kummalgi pool klaasuksi kasvavad pottides sidrunipuud ja terrassilt avaneb vaade väiksele oliivisalule ja lainetavatele mägedele. Stella näitab mulle majapidamisruumi, alumise korruse vannituba ja kööki ning läheb koridori mööda edasi.

„Tuled ka või?“ küsib ta üle õla minu poole vaadates.

„Jah, muidugi. Lihtsalt vaatasin ringi,“ vastan ma. „Kas see on algupärane?“ küsin ma ahhetades, kui märkan poolt lage katvat freskot.

Stella vaatab mind kummalisel pilgul. „Ah see. Vist seitsmeteistkümnendast sajandist,“ vastab ta õlgu kehitades. Stella õrnad näojooned pakuvad mulle huvi. Ta nägu on kaetud tedretähnidega ja tal on ebatavaliselt rabavad silmad. Ta punakaspruunid juuksed pole kohe kindlasti Itaalia juurtega tüdruku puhul tavalised. Pikad lokkis juuksed langevad poolde selga. Ta huuled on värvitud punaseks ja ta tuletab meelde kuuekümnendate filmistaari. Stella on minust kõigest aasta vanem, aga temast õhkub enesekindlust, mida minul pole veel õnnestunud leida. Erinevalt minust ei jäänud Stellal suurt muud üle kui Firenzesse kolida. Kui ta oli noorem, sundisid ta vanemad teda siia sõitma ja itaalia keelt omandama. Vanemate suureks meeolehärmiks hakkas talle Itaalias elamine nii väga meeldima, et ta otsustas siia jääda, ja nii palju kui mina asjadest aru saan, pole tal vähimatki plaani lähiajal tagasi New Yorki kolida.

„See, Mia, on sinu tuba,“ ütleb ta ust lahti lükates, tuues nähtavale mu uue avara toa ja kogu selle Toscana sarmi: kaneelikarva seinad, terrakotaplaadid ja puidust laetalad. „Loodetavasti jääd sa rahule.“

„Imeline!“ õhkan ma toas ringi vaadates. Toa ühes nurgas on väike kirjutuslaud, tilluke laualamp ja pisut logisev puidust tool. Eriti tõmbavad mind seintele riputatud maalid, mida on kolm, kõik kuldses raamis õlimaalid. Ühel on kujutatud ilusat noort naist päevalilleväljal; teisel kahte armunut, kes sõidavad vanadel jalg-ratastel järsust mäest alla, juuksed tuules lehvimas; kolmandal istub sama paar kallistades vanal kiigel.